

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/103/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122010852
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2122010852.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Dušana Szabó a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci proti obžalovanému A. I., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 02.06.2022, č. k. 2T/21/2022-505, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.08.2022 v Trnave, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. I., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom E., toho času vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov

o d s u d z u j e :

podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. k), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Trnava uznal obžalovaného A. I. za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase, najneskôr do 18:33 hod. 27.11.2021, na diaľnici D1 v presne nezistenom mieste za 45 km smerom z Bratislavy na Trnavu, na motorovom vozidle značky Škoda Octavia s evidenčným číslom PN622DN, v ktorom sa nachádzali okrem neho ďalšie štyri osoby, sa pristavil pri pokazenom motorovom vozidle značky Škoda Octavia s evidenčným číslom GA304ET patriacom poškodenému Bc. S. B. za účelom pomoci s odťahom, pričom následne po pripravení motorových vozidiel na odťah nastúpil k poškodenému do vozidla, kde počas presunu vozidla začal od poškodeného pýtať peniaze za odťah, na čo poškodený reagoval tak, že mu povedal, že mu dá 50,- eur, čo sa obvinenému zdalo málo, tak zvýšil hlas, začal rozhadzovať rukami, na čo mu dal poškodený 100,- eur, pričom obžalovaný pýtal ešte ďalšie peniaze, začal byť agresívny, priložil poškodenému neznámy predmet k rebrám a tlačil ním, na čo mu poškodený zo strachu dal ďalšie peniaze, pričom mu obžalovaný uviedol „daj mi normálne peniaze, lebo uvidíš, čo s tebou spravím“, neustále tlačiac mu neznámy predmet na rebrá, po chvíli sa poškodenému podarilo zastaviť vozidlo a následne utiecť z vozidla smerom k tam odstavenému vozidlu diaľničnej patrole, pričom obžalovaný následne na to tiež vystúpil z vozidla poškodeného a vydal sa smerom za

poškodeným s tým, že na neho kričal, aby sa vrátil, čo poškodený neuposlúchol a skryl sa za vozidlo diaľničnej patroy, následne na to obžalovaný odpojil ľahané motorové vozidlo poškodeného a nastúpil do vozidla, na ktorom pôvodne prišiel, k ďalším osobám, ktoré nemali vedomosť o tom, čo sa na mieste stalo a z miesta odišiel preč, čím Bc. S. B., narodenému v roku XXXX, nespôsobil žiadnu ujmu na zdraví a škodu na majetku vo výške 170,- eur.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 3, § 36 písm. k), písm. l) Trestného zákona, § 46 a § 49 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 a pol roka. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. A podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Z rozsudku okresného súdu vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a kladne zodpovedal na položené otázky v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku. Uvedené vyhlásenie obžalovaného v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku okresný súd prijal a vyhlásil uznesenie, že vo veci sa dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná a tak okresný súd vykonal iba dokazovanie ohľadne výroku o treste a náhrade škody.

Okresný súd neuložil obžalovanému trest domáceho väzenia, pretože na to neboli splnené podmienky upravené v § 53 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný nedal písomný sľub, že sa v určenom čase bude zdržiavať v obydli na určenej adrese a pri výkone kontroly poskytne potrebnú súčinnosť a obžalovaný má v registri obyvateľov Slovenskej republiky od 13.09.2006 ako trvalý pobyt evidované mesto E. bez bližšieho určenia. V prípravnom konaní bolo do značnej miery problematické skontaktovať sa s obžalovaným, ktorý orgánom činným v trestnom konaní uvádzal rôzne adresy na doručovanie, istú dobu sa nezdržiaval na území Slovenskej republiky, čo malo za následok podanie návrhu prokurátorom Okresnej prokuratúry Trnava na vzatie obžalovaného do väzby s poukazom na dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Vzhľadom na povahu trestného činu, osobu a pomery obžalovaného by okresný súd i za splnenia skôr uvedených podmienok nepovažoval trest domáceho väzenia za postačujúci.

K osobe obžalovaného okresný súd uviedol, že ide o špeciálneho recidivistu vo vzťahu k priestupkovej činnosti, najmä proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a konštatoval, že obžalovaného od pokračovania v protiprávnom konaní a od samotného spáchania trestnej činnosti neodradila ani prebiehajúca skúšobná doba podmiennečného odsúdenia určená Okresným súdom Nitra v trestnom rozkaze zo dňa 03.03.2021.

K povahe samotného skutku okresný súd uviedol, že obžalovaný po prisadnutí si do pokazeného a odťahovaného auta poškodeného začal od neho pýtať peniaze za odťah, pričom peniaze poskytnuté poškodeným sa mu málili a dožadoval sa vyššej sumy, čo bolo z jeho strany sprevádzané rozhadzovaním rúk, zvýšením hlasu a agresivitou, ktorá sa prejavila tak verbálne („daj mi normálne peniaze, lebo uvidíš, čo s tebou spravím“) ako aj neverbálne, keď obžalovaný tlačil neznámy predmet poškodenému na rebrá. Poškodený nemohol vedieť, aký predmet mu obžalovaný tlačí na rebrá. Konanie obžalovaného vyvolalo u poškodeného takú intenzitu strachu, že ten po chvíli zastavil vozidlo, vybehol, utiekol a skryl sa za odstavené vozidlo diaľničnej patroy. Tvrdenie obhajoby o prísnosti dolnej hranice sadzby trestu odňatia slobody vo výmere tri roky ako i návrh na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu sa z tohto pohľadu javilo okresnému súdu ako absolútne nekorešpondujúce so závažnosťou konania obžalovaného.

Okresný súd prihliadol na postoj obžalovaného k ním spáchanej trestnej činnosti, keď na hlavnom pojednávaní uznal svoju vinu a v priebehu konania pred súdom dobrovoľne nahradil poškodenému spôsobenú škodu, avšak ani tieto skutočnosti neodôvodňovali podľa názoru okresného súdu mimoriadne zníženie trestu, ani uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby. Okresný súd mal za to, že v tomto prípade je primeraným trestom pre obžalovaného trest odňatia slobody pri polovici upravenej trestnej sadzby vo výmere od troch rokov do šiestich rokov a štyroch mesiacov, čo predstavuje štyri roky a osem mesiacov. Okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere štyri roky a šesť mesiacov. Nakoľko obžalovaný nebol doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody, okresný súd zaradil obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o riadne a včas uplatnený nárok poškodeného na náhradu škody, tak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný nahradil poškodenému škodu spôsobenú trestným činom vo výške 170,- eur v priebehu konania pred súdom, preto okresný súd odkázal poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces, keďže nebol podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný čo do výroku o treste. Obžalovaný vo svojom písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že uložený trest je neprímerane prísny a na ochranu spoločnosti je z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie účel trestu možné dosiahnuť aj trestom miernejším, na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, prípadne trestom alternatívnym. Podľa jeho názoru je potrebné prihliadnuť na väčší pomer poľahčujúcich okolností a jeho rodinné a osobné pomery. Bol toho názoru, že u neho sú splnené podmienky na použitie zmierňujúcich ustanovení a navrhol krajskému súdu, aby mu uložil primeraný a spravodlivý trest.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaný a jeho obhajca. Obžalovaný zotrval na podanom odvolaní a žiadal o miernejší trest, pričom prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprímeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená - obžalovaný, a to v lehote ustanovenej v zákone, pričom dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, nakoľko okresný súd síce postupoval správne, keď obžalovanému ukladal trest nepodmienečný, ale zároveň aj nesprávne, keď v danom prípade neaplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam (okresný súd tak uložil obžalovanému neprimerane prísny trest).

Preskúmaním trestného spisu krajský súd zistil, že okresný súd dospel správne k právnomu záveru o existencii dvoch poľahčujúcich okolností (k nepriznaniu príťažujúcej okolnosti nie je potrebné zaujať stanovisko pre absenciu odvolania prokurátora - pozn. odvolacieho súdu). Okresný súd ale dospel k nesprávnemu záveru, keď neaplikoval § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam. Toto pochybenie však napravil odvolací súd a preto nebolo potrebné rozsudok vo výroku o treste zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Keďže ide o napadnutý výrok o treste, ktorému sa vytyka jeho prísnosť zo strany obhajoby, krajský súd považuje na úvod za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnuť na spôsob spáchania

trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatela i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatelom či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatela neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

Z uvedených kritérií krajský súd vychádzal aj pri posudzovaní zákonnosti a primeranosti uloženej sankcie v tejto trestnej veci, ktorá sa mu zdala neprimerane prísna a zároveň vyhodnotil, že v predmetnej trestnej veci je možné postupovať v zmysle stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 44/2017 a teda ukladať obžalovanému trest podľa § 39 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona per analogiam.

K vyhláseniu obžalovaného o vine treba uviesť, že takéto vyhlásenie je z hľadiska ďalšieho postupu súdu veľmi významné, keďže v rozsahu priznania obžalovaného sa nevykonalo kontradiktórne hlavné pojednávanie. Odvolací súd zastáva ten právny názor, že vyhlásením viny obžalovaným, ktoré je neodvolateľné, zakladá možný zákonný postup pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody v súlade s ustanovením § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Odvolací súd z uvedeného dôvodu po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste a pri posudzovaní výmery trestu odňatia slobody a posudzovaní spravodlivosti ukladaného trestu uložil obžalovanému trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanoveného trestu odňatia slobody a to trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov.

S poukazom na skutočnosť, že u obžalovaného ide o jeho prvé odsúdenie na trest nepodmienečný, zohľadnenie jeho vyhlásenia o vine umožňuje aplikovať mimoriadne zníženie trestu, zvlášť v prípade, ak u obžalovaného okresný súd zistil prítomnosť dvoch poľahčujúcich okolností a žiadnu prirážajúcu okolnosť neaplikoval.

Podľa názoru odvolacieho súdu od obžalovaného A. I. možno dôvodne očakávať, že i výkon trestu kratšieho trvania splní u neho účel tzv. individuálnej prevencie, ktorý odvolací súd pokladá za prioritný.

Správny bol výrok prvostupňového rozsudku, ktorým okresný súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a preto odvolací súd tento výrok prevzal do svojho rozhodnutia bez jeho zmeny, nakoľko došlo k zrušeniu výroku o treste.

Pokiaľ ide o (nepodmienečný) trest kratšieho trvania ako 2 roky a 6 mesiacov, tak takýto trest obžalovanému nebolo možné uložiť vzhľadom na počet spáchaných priestupkov obžalovaným (na čo správne poukázal i okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku).

Z vyššie uvedených dôvodov potom bolo rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku krajského súdu.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.